

Arrest

nr. 172 863 van 4 augustus 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 maart 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 maart 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 mei 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 24 mei 2016.

Gelet op de beschikking van 1 juni 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 juni 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VERHAEGEN, die loco advocaat B. DHONDT verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige vierde asielaanvraag grotendeels steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige asielaanvragen heeft uiteengezet, namelijk problemen met en een vrees voor de Taliban.

Verzoekers eerste en tweede asielaanvraag werden respectievelijk geweigerd bij 's Raads arresten nr. 45 854 van 30 juni 2010 en nr. 55 061 van 27 januari 2011 omdat zijn asielrelaas niet aannemelijk of geloofwaardig is.

Ter ondersteuning van zijn huidige vierde asielaanvraag legt verzoeker bijkomende verklaringen af en verschillende documenten neer die zijn verblijf in België staven, zoals o.a. een huurcontract, stukken met betrekking tot arbeidsactiviteiten alhier en een certificaat in verband met een inburgeringscursus.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsoverend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers vorige asielaanvragen bij 's Raads arresten nr. 45 854 van 30 juni 2010 en nr. 55 061 van 27 januari 2011 werd besloten dat de door hem ingeroepen vrees voor vervolging niet aannemelijk of geloofwaardig is, en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoot in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend).

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het uitgebreid uiteenzetten van theoretische beschouwingen, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek (op de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal), waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

De Raad wijst erop dat een integratie in het gastland niet van belang is bij het beoordelen van een asielaanvraag.

Verzoekers argument dat hij tot een risicogroep behoort omdat hij een verwesterde jongeman zou zijn wegens zijn lange verblijf in Europa, is een bewering waarvan hij niet aantooft dat hij bij terugkeer naar Afghanistan als zodanig gepercipieerd en hierom geïsoleerd zal worden. Verzoeker toont op geen enkele manier concreet aan dat zijn verblijf in Europa van hem een dussdanig verwesterde man zou hebben gemaakt dat hij zijn leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen. Het volstaat niet om zeer algemeen op te merken dat men reeds enige tijd in België blijft en (hierdoor) verwesterd is, of om op algemene wijze te verwijzen naar (als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde informatie omtrent) de verwestering van en de soms moeilijke en problematische/kwetsbare positie van Afghaanse jongeren bij een terugkeer naar hun land van herkomst, doch men dient zijn risicoprofiel in concreto aannemelijk te maken, waar verzoeker echter in gebreke blijft. Het gegeven dat verzoeker reeds bijna 9 jaren in België leeft en verblijft, valt overigens toe te schrijven aan en verklaren door het feit dat hij hier inmiddels vier asielaanvragen heeft ingediend.

Verzoeker bekritiseert op algemene wijze, doch hij ontkracht, noch weerlegt de analyse en informatie van het Commissariaat-generaal omtrent de veiligheidssituatie in de stad Kabul. Noch uit de informatie door de commissaris-generaal aan het administratief dossier toegevoegd, noch uit die door verzoeker bijgebracht -informatie welke aansluit bij die van het Commissariaat-generaal inzake o.a. de aard, intensiteit en doel van het geweld- blijkt dat de situatie in de Afghaanse hoofdstad van die aard is dat er voor burgers aldaar actueel sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep

gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 10 mei 2016, legt verzoekende partij een aanvullende nota neer. Onder verwijzing naar de meest recente richtlijnen van UNHCR van 19 april 2016 en een recent rapport "After Return" argumenteert verzoekende partij dat zij verwesterd is gelet op haar langdurig verblijf in Europa. Zij wijst er op dat in de nieuwe richtlijnen verwesterde terugkeerders worden gezien als personen met een risicoprofiel. Verzoekende partij is van oordeel dat dit element moet onderzocht worden en dat derhalve de beslissing moet vernietigd worden.

De aanvullende nota luidt als volgt:

"Met deze nota wenst mijn cliënt er op te wijzen dat er nieuwe objectieve informatie voorhanden is aangaande zijn persoonlijke situatie en met betrekking tot de veiligheidssituatie in Kaboel. Verzoeker heeft langdurig in Europa verbleven. In tegenstelling tot alle voorgaande richtlijnen van UNHCR met betrekking tot Afghanistan, wordt in de meest recente richtlijnen, van 19 april 2016, voor het eerst aangegeven dat terugkeerders die als verwesterd beschouwd (kunnen) worden een risicoprofiel hebben (zie bijlage 1: UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan, 19 April 2016, HCR/EG/AFG/16/02) . Verder verwijzen de richtlijnen van UNHCR naar meerdere concrete gevallen waarbij terugkeerders aan vervolging onderworpen werden. Verzoeker verwijst ook naar een uiterst recent rapport 'After Return' waarin opnieuw erg concrete voorbeelden worden gegeven van de problemen waarmee terugkeerders te maken krijgen. De richtlijnen van UNHCR hebben het over de perceptie dat terugkeerders waarden hebben aangenomen of uiterlijkheden die geassocieerd worden met Westerse landen, en dat dit hen problemen oplevert ten gevolge van hun toegeschreven steun voor de overheid en de internationale gemeenschap. Verder vermelden de richtlijnen dat er gevallen bekend zijn van mensen die vermoord zijn of gefolterd werden op grond van het feit dat ze gezien werden als 'buitenlanders' of spionnen voor een westers land: (...)In de voetnoten bij dit stukje wordt er verder essentiële informatie gegeven omtrent dit profiel. Het zou gaan op jonge mensen met Westerse connecties en manières die risico lopen. Terugkeerders zouden met een veralgemeende veronderstelling te kampen hebben dat ze verwesterd zijn of anti-islamitisch zijn geworden door hun verblijf in Europa: (...).Een tweede publicatie werd hier ook boven in de noot vermeld, het rapport After Return (bijlage 2: RSN, After Return: Documenting The Experiences of Young People Forcibly Removed to Afghanistan, April 2016.) waaruit blijkt (...).Het blijkt duidelijk dat het om toegeschreven 'vreemdheid' gaat, waar erg agressief op gereageerd wordt, en om een toegeschreven rijkdom door in Europa verbleven te hebben die het risico op ontvoeringen gevoelig verhoogt. Dit zijn uitermate belangrijke elementen die verzoekers kans om erkend te worden als vluchteling gevoelig verhogen, daar het zijn eerder ingeroepen profiel niet enkel schraagt, maar ook zijn vrees op vervolging ondersteunt met voorbeelden van gelijkaardige gevallen wat uiteraard de objectiviteit van zijn vrees verder aantoot. Op de website van het European Country of Origin Information Network (ECOI) geeft ACCORD een overzicht van de recentste aanslagen in Kabul (tot de maand april 2016): (...).In mei 2016 kan nog een bijzonder brutale aanval op een bus, opnieuw in spitsuur, worden teruggevonden: (...).Verwerende partij heeft geen rekening gehouden met de nieuwe richtlijnen van 19 april 2016. Uw Raad vernietigde eerder al een beslissing van verwerende partij op dezelfde gronden, met name omdat de zorgvuldigheidsplicht niet gerespecteerd werd door geen rekening te houden met de recentste UNHCR richtlijnen (zie RvV nr. 118 031 van 30 januari 2014). In het kader van haar onderzoeksplicht hebben de Belgische asielinstanties de verplichting om de situatie in Kabul te onderzoeken op basis van actuele informatie."

Als bijlage aan de aanvullende nota voegt verzoekende partij volgende stukken die zij in de bijgevoegde inventaris aanduidt als volgt: "UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan, 19 April 2016, HCR/EG/AFG/16:02", "RSN, After Return: Documenting The Experiences of Young People Forcibly Removed to Afghanistan, April 2016", "ECOI, General Security Situation in Afghanistan and Events in Kabul, <http://www.ecoi.net/news/188769::afghanistan/101.general-security-situation-in-afghanistan-and-events-in-kabul.htm>", en "ABC News, Taliban Bomber Hits Court Minibus in Kabul, Killing 11, <http://abcnews.go.com/International/wireStory/afghan-official-suicide-bombing-kabul-kills-10-people-39356640>".

Op 20 juni 2016 vraagt de Raad aan het Commissariaat-generaal een schriftelijk verslag. In het schriftelijk verslag van het Commissariaat-generaal van 27 juni 2016 wordt als volgt gesteld:

"In de beschikking van 21 juni 2016 wordt meegedeeld dat verzoeker zich op nieuwe elementen beroept, met name de recente richtlijn van UNHCR van 19 april, inzonderheid het standpunt in verband met de vrees voor vervolging door verwesterde Afghanen, een rapport "After Return" april 2016, en krantenartikels met betrekking tot de algemene veiligheidssituatie. Aan verwerende partij wordt gevraagd om deze nieuwe elementen te onderzoeken en de resultaten van dit onderzoek per schriftelijke verslag aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over te maken. 2.1 Wat de recente richtlijn van het UNHCR van 19 april 2016 betreft, beaamt verweerder dat in deze richtlijn voor het eerst wordt aangegeven dat terugkeerders die als verwesterd beschouwd (kunnen) worden een risicoprofiel hebben. In de richtlijn wordt ook verwezen naar een aantal concrete gevallen waarbij terugkeerders aan vervolging onderworpen werden. Uit deze richtlijn blijkt ook dat de vrees geïndividualiseerd moet worden. Zo stelt de richtlijn p. 42 (zie bijlage bij verzoekschrift): "Based on the preceding analysis, UNHCR considers that, depending on the individual circumstances of the case, persons associated with, or perceived as supportive of, the Government or the international community, including the international military forces, may be in need of international refugee protection on the ground of their (imputed) political opinion or other relevant grounds. Such persons include: j) individuals perceived as "westernized"; Verweerder herhaalt dat uit de richtlijn blijkt dat de vrees geïndividualiseerd moet worden, waar verzoeker in gebreke blijft. Verzoeker haalt in zijn verzoekschrift aan dat hij bij terugkeer zal worden gezien als iemand die besmet is met westerse waarden. Verzoeker stelt bovendien dat zijn familie ondertussen in Pakistan woont. Uit deze elementen kan bezwaarlijk een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade omwille van verwestering. De loutere bewering dat verzoeker mogelijk zal worden beschouwd als verwesterd volstaat niet om te stellen dat verzoeker wel degelijk dusdanig verwesterd zou zijn dat hij zich niet meer zou kunnen aanpassen, laat staan dat hij om deze reden een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou hebben bij een terugkeer naar Afghanistan.

2.1.2 Verzoeker verwijst in de door hem neergelegde aanvullende nota wel naar het "nieuwe" risicoprofiel in de richtlijn van het UNHCR en naar de in de richtlijn opgenomen informatie hierover, maar brengt hij geen (nieuw) concrete elementen over zichzelf aan om deze vrees te staven. Het loutere feit dat hij sinds 2010 niet meer in Afghanistan is geweest, door zijn eigen toedoen vermits hij halsstarrig weigert naar Afghanistan terug te keren ondanks de drie weigeringsbeslissingen, wijst er geenszins op dat verzoeker dermate vervreemd is van de Afgaanse cultuur. Verzoeker reikt ook thans geen (nieuwe) elementen aan die op verwestering wijzen. Zijn verwijzing naar een gepercipieerde bekering en de aanpassing aan de westerse maatschappij is onvoldoende om aan te nemen dat hij door de Afgaanse bevolking dermate als verwesterd zou worden aanzien dat hij in Afghanistan zijn leven niet zou kunnen heropbouwen. Nergens uit zijn verklaringen blijkt of en wat verzoeker dient te vrezen en dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan ook werkelijk problemen zal kennen omwille van zijn gepercipieerde gewijzigde houding ten opzichte van religie. Zo verzoeker voorhoudt dat hij behoort tot een risicoprofiel, wat aanleiding zou kunnen geven tot vervolging, stelt verweerder vast dat verzoeker thans geenszins in concreto aantoonbaar dat er voldoende zwaarwichtige feiten voorhanden zijn waaruit een gegronde vrees voor vervolging in zijn individueel geval blijkt vermits hij zich beperkt tot het verwijzen naar en het citeren uit algemene rapporten.

2.2 Wat het rapport "After Return. Documenting the experiences of young people forcibly removed to Afghanistan" van april 2016 betreft, wijst verweerder erop dat het een studie betreft waar 25 Afghanen die als minderjarige naar Europa waren gekomen, gevolgd werden na hun gedwongen terugkeer. Ten eerste dient te worden opgemerkt dat deze studie slechts betrekking heeft op een zeer beperkte groep van 25 personen en ten tweede heeft verzoeker niet als minderjarige in Europa verbleven. Verzoeker is immers geboren in 1981 en verblijft in België sinds 2009. Nergens uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker zich in dezelfde situatie zou bevinden als de personen vermeld in dit rapport.

2.3 Waar verzoeker verwijst naar een overzicht van ACCORD van de recentste aanslagen in Kabul (tot de maand april 2016) op de website van ECOL en een artikel van ABC News d.d. 25 mei 2016, wenst verweerder er volledigheidshalve op te wijzen dat uit de recente richtlijnen van het UNHCR over Afghanistan niet blijkt dat de veiligheidssituatie van het CGVS van de stad Kabul niet (meer) correct zou zijn. Net zoals de richtlijnen van 2013 bevestigen de richtlijnen van 2016 dat er regionale verschillen bestaan in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Nergens in de UNHCR richtlijnen van 2016, net zoals in de van 2013, wordt er evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complémentair vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen nog steeds dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen mérités

dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van elke Afghaan nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan. UNHCR wijst er, net zoals in de Eligibility Guidelines van 2013, op dat asielzoeker afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Net zoals in de richtlijnen van 2013 adviseert UNHCR dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw moeten genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflictgerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen. De door verzoeker aangebrachte informatie over de recentste aanslagen in Kabul is niet van aard om de analyse van het CGVS van de veiligheidssituatie in de stad Kabul in het kader van de artikel 48/4 §2 c) van de Vreemdelingenwet te weerleggen. Verweerder volhardt in de bestreden beslissing aangehaalde motivering waaruit blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, internationale en internationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid en konvooien van NATO en European Police Training Mission (EUPOL). Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonde rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden mei en augustus 2015. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijke civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale, diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten. Verzoeker slaagt er niet in om deze vaststellingen te weerleggen. De door hem aangehaalde incidenten in de aanvullende nota bevestigen immers het patroon van geweld in Kabul dat wordt beschreven in de desbetreffende motivering. De incidenten in april betreffen een aanval van de taliban op een zetel van de veiligheidsdiensten in het hart van Kabul en een bomaanslag gericht op een bus van overheidsmedewerkers, waarbij er één persoon is omgekomen. De incidenten in maart betreffen een aanval met raketten op de compound van het Afghaanse parlement, waarbij er geen slachtoffers vielen, en een vrijdelde aanslag op het hoofd van de inlichtingendienst in Kabul. De aangehaalde aanval in mei 2016 was dan weer gericht op een bus die rechtbankmedewerkers vervoerde. Verweerder benadrukt dat de loutere vaststelling dat er zich nieuwe (veiligheids)incidenten voordoen in een regio waarover op grond van de omstandige, veelvoudige specifieke en nauwgezette informatie waarop de door het CGVS gestoelde informatie gestoeld is, wordt geoordeeld dat er voor burgers actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een

ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, op zich niet aantoonbaar dat de feitelijke vaststellingen in deze informatie niet langer actueel of correct zouden zijn. Verzoeker brengt bijgevolg geen informatie bij die de informatie van het CGVS in een ander daglicht stelt en aantoonbaar dat de eruit gedane gevolgtrekkingen onjuist zijn. Verweerder volhardt dan ook dat, niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, er geen gewag kan gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie terecht tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

2.4 Verweerder besluit dat de gegevens die door verzoeker met toepassing van artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet werden aangebracht geen elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker in aanmerking komt voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Als bijlage aan het schriftelijk verslag worden de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan" d.d. 19 april 2016 gevoegd.

Op 7 juli 2016 stelt verzoekende partij in haar replieknota het volgende:

"Dat verwerende partij ten onrechte stelt is dat de nieuwe gegevens die door verzoeker werden aangehaald met toepassing van artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, met name de recente richtlijn van UNHCR van 19 april 2016, het rapport "After return: documenting the experiences of young people forcibly returned to Afghanistan" van april 2016, en verscheidene krantenartikelen betreffende de actuele veiligheidssituatie, geen elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker in aanmerking komt voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, en wel om volgende redenen:

1. Verwerende partij beaamt dat UNHCR in haar recente richtlijn aangeeft dat terugkeerders die als verwesterd worden beschouwd een risicoprofiel hebben, maar stelt dat verzoeker in gebreke blijft zijn vrees te individualiseren. In tegenstelling tot wat verwerende partij hoog probeert te houden kan niet worden af- geleid dat het gemeenschappelijke kenmerk dat terugkeerders die mogelijks verwesterd zijn als risicoprofiel bindt te herleiden is tot het in Europa toegekomen zijn als minderjarige, of door het waardepatroon dat niet zou stroken met de Afghaanse normen en waarden. Afghaanse terugkeerders die risico lopen omdat ze door sommigen gepercipieerd worden als verwesterd lopen gevaar om verschillende redenen die niet tot minderjarigheid bij aankomst of reële normen en waarden te herleiden zijn, veeleer spelen toegeschreven normen en waarden een rol. De richtlijnen van UNHCR hebben het over de perceptie dat terugkeerders waarden hebben aangenomen of uiterlijkheden die geassocieerd worden met Westerse landen, en dat dit hen problemen oplevert ten gevolge van hun toegeschreven steun voor de overheid en de internationale gemeenschap. Verder vermelden de richtlijnen dat er gevallen bekend zijn van mensen die vermoord zijn of gefolterd werden op grond van het feit dat ze gezien werden als 'buitenlanders' of spionnen voor een westers land. Het zou gaan op jonge mensen met Westerse connecties en manières die risico lopen. Terugkeerders zouden met een veralgemeende veronderstelling te kampen hebben dat ze verwesterd zijn of anti-islamitisch zijn geworden door hun verblijf in Europa. Nergens wordt er hier een leeftijdsvoorwaarde aan gekoppeld, en het blijkt dat het vooral om toegeschreven, en niet daadwerkelijke, verwestering gaat :Het blijkt duidelijk dat het om toegeschreven 'vreemdheid' gaat, waar erg agressief op gereageerd wordt, en om een toegeschreven rijkdom door in Europa verbleven te hebben die het risico op ontvoeringen gevoelig verhoogt. De gemeenschappelijke deler van de risicogroep is 'terugkeer na een langdurig verblijf in Europa'. Verwerende partij gaat hier volledig aan voorbij.

2. Verwerende partij meent met betrekking tot het "After return: documenting the experiences of young people forcibly returned to Afghanistan" dat gelet op het feit dat het slechts om 25 personen gaat dit niet representatief is. Het is echter de enige opvolgingsstudie die nagaat wat er gebeurt bij terugkeer, en er is geen enkele reden om aan de representativiteit ervan te twifelen. Als 7 mensen op de 25 van de doelgroep rapporteren dat men doelwit is vanwege het feit dat ze gewoon teruggekeerd zijn uit Europa dan is dit significant te noemen. Dat hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk nieuwe elementen heeft voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Niet in het minst wezen de voorgelegde elementen erop dat er nieuwe elementen aan de orde zijn, en dus onderzocht dienden te worden, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als

vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.”

4.2. Betreffende verzoekende partij haar betoog omtrent haar verwestering en het feit dat verwesterde terugkeerders gezien worden als personen met een risicoprofiel, merkt de Raad op dat er in de “*UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan*” d.d. 19 april 2016 inderdaad voor het eerst sprake is, zoals verzoekende partij aangeeft, van het potentiële risicoprofiel (*potential risk profiles*) van personen die gepercipieerd/beschouwd worden als “verwesterd”.

Als subcategorie van de “*Individuals Associated with, or Perceived as Supportive of, the Government and the International Community, Including the International Military Forces*” bepalen voornoemde richtlijnen van UNHCR omtrent de “***Individuals perceived as “Westernized”***” het volgende: “*AGEs reportedly target individuals who are perceived to have adopted values and/or appearances associated with Western countries, due to their imputed support for the Government and the international community. There are reports of individuals who returned from Western countries having been tortured or killed by AGEs on the grounds that they had become “foreigners” or that they were spies for a Western country. Individuals who fall under other profiles, such as profile 1.e. (humanitarian workers and development workers) and profile 1.i. (women in the public sphere) may similarly be accused by AGEs for having adopted values and/or appearances associated with Western countries, and may be targeted for that reason.*” (p. 41 van voormelde richtlijnen, de Raad onderlijnt en zet in het vet. Vrije vertaling: AGE's viseren personen waarvan men veronderstelt dat zij westerse waarden en normen hebben aangenomen. Er zijn meldingen van personen die terugkeren uit het Westen die gefolterd zijn of gedood door AGE's die stellen dat deze personen vreemdelingen zijn geworden die spion zijn voor het Westen. Personen met een ander profiel, zoals humanitaire werker/ontwikkelingswerker, en vrouwen in de publieke sfeer, kunnen door AGE's beschuldigd worden dat zij westerse gebruiken en normen hebben overgenomen en om die reden een doelwit zijn.).

In de voetnoten bij voormelde bepaling, leest men o.a. het volgende: “*Young people with Western connections and mannerisms are reportedly at risk of being mistaken for collaborators with the government and the international community (...)*. (voetnoot nr. 255), “*An Afghan asylum-seeker deported from Australia was reportedly accused of being a spy and tortured when he was captured by the Taliban and it was discovered he had pictures from Australia on his phone*”, en “*An Afghan-Australian man traveling between Ghazni province and Kabul was reportedly killed by the Taliban after being singled out on a bus and accused of being a foreigner*” (voetnoot nr. 256. Vrije vertaling: Jonge mensen met Westerse kennis en gebruiken kunnen beschouwd worden als collaborateurs van de overheid of de internationale gemeenschap. Een Afghaanse asielzoeker gerepatrieerd uit Australië werd beschuldigd van spionage en gefolterd toen hij werd aangehouden door de Taliban die op zijn telefoon een foto vond van Australië. Een Afghaanse-Australiër die reisde van Gazni naar Kabul werd vermoord door de Taliban nadat hij uit een bus werd gepikt en beschuldigd werd als vreemdeling.).

Het volstaat immers niet om op algemene wijze te verwijzen naar (algemene informatie, zoals het als bijlage aan de aanvullende nota gevoegde rapport “After return” van april 2016, omtrent) de verwestering van en de soms moeilijke en problematische/kwetsbare positie van voornamelijk Afghaanse jongeren bij een terugkeer naar hun land van herkomst, doch men dient zijn vrees dienaangaande *in concreto* aannemelijk te maken. Dit wordt ook uitdrukkelijk gesteld door UNHCR in voornoemde richtlijnen waar in dit verband expliciet wordt vermeld dat (p. 42, de Raad onderlijnt en zet in het vet) “*Based on the preceding analysis, UNHCR considers that, **depending on the individual circumstances of the case**, persons associated with, or perceived as supportive of, the Government or the international military forces, may be in need of international refugee protection on the ground of their (imputed) political opinion or other relevant grounds. Such persons include: (...) j) individuals perceived as “westernized”.*

Er dient derhalve rekening te worden gehouden met en het is afhankelijk van de individuele en concrete omstandigheden eigen aan elke zaak. De vrees moet met andere woorden geïndividualiseerd en geconcretiseerd worden. Het staat niet ter discussie en wordt niet betwist dat terugkeerders, zoals blijkt uit het door verzoekende partij bijgebrachte rapport “After return” van april 2016 dat een aantal getuigenissen van teruggekeerde jonge Afghanen in dit verband bevat, in Afghanistan met problemen te maken kunnen krijgen o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn, en dat het (toegeschreven) hebben van waarden of uiterlijkheden die geassocieerd worden met Westerse landen in Afghanistan

problematisch kan zijn, doch men dient zijn risicoprofiel individueel *in concreto* aannemelijk te maken, rekening houdende met en voortgaande op zijn/haar specifieke persoonlijke situatie.

In casu maakt verzoekende partij haar verklaarde risicoprofiel echter niet *in concreto* aannemelijk. Ze beperkt zich namelijk louter tot de algemene verwijzing naar haar jarenlange verblijf in België. De Raad verwijst dienaangaande naar de grond in de beschikking van 10 mei 2016 waar in dit verband als volgt wordt gesteld: “Verzoekers argument dat hij tot een risicogroep behoort omdat hij een verwesterde jongeman zou zijn wegens zijn lange verblijf in Europa, is een bewering waarvan hij niet aantoonbaar is. Verzoeker toont op geen enkele manier concreet aan dat zijn verblijf in Europa van hem een dusdanig verwesterde man zou hebben gemaakt dat hij zijn leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen. Het volstaat niet om zeer algemeen op te merken dat men reeds enige tijd in België blijft en (hierdoor) verwesterd is, of om op algemene wijze te verwijzen naar (als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde informatie omtrent) de verwestering van en de soms moeilijke en problematische/kwetsbare positie van Afghaanse jongeren bij een terugkeer naar hun land van herkomst, doch men dient zijn risicoprofiel *in concreto* aannemelijk te maken, waar verzoeker echter in gebreke blijft. Het gegeven dat verzoeker reeds bijna 9 jaren in België leeft en verblijft, valt overigens toe te schrijven aan en verklaren door het feit dat hij hier inmiddels vier asielaanvragen heeft ingediend.”

Verzoekende partij ontkracht, noch weerlegt deze vaststelling, en ze werpt er geen ander licht op. Ze toont niet *in concreto* aan en maakt geenszins aannemelijk dat zij persoonlijk omwille van haar jarenlange verblijf in België dermate verwesterd zou zijn dat zij vervolging dient te vrezen of een ernstig risico loopt op ernstige schade ingeval van terugkeer naar Afghanistan, noch dat zij daar zou aanzien worden als een verwesterd persoon.

Een verwijzing naar algemene informatie, zoals die door verzoekende partij bijgebracht, omtrent de soms problematische situatie voor terugkeerders naar Afghanistan die als verwesterd beschouwd kunnen worden en zodoende een potentieel risicoprofiel hebben, volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt/zal worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond, doch verzoekende partij blijft hier in gebreke. Ze slaagt er niet in haar vrees dienaangaande met concrete en valabele elementen te individualiseren en aannemelijk/hard te maken.

Betreffende de verwijzing naar een welbepaald arrest van de Raad dient er bovendien op te worden gewezen dat arresten van de Raad geen precedentwaarde hebben en elk asiëldossier individueel op zijn eigen merites wordt onderzocht en beoordeeld, zoals *in casu* geschiedt.

4.3. Wat verzoekende partij haar argumentatie in haar aanvullende nota d.d. 7 juni 2016 omtrent de slechte veiligheidssituatie in haar regio van herkomst Kabul betreft, stelt de Raad vast dat ofschoon de door verzoekende partij als bijlage bij haar aanvullende nota gevoegde informatie recenter is, deze geen afbreuk doet of ander licht vermag te werpen op de informatie van het Commissariaat-generaal vervat in het administratief dossier omtrent de veiligheidssituatie in Kabul. Integendeel zelfs, de informatie van verzoekende partij omtrent de veiligheidssituatie in de Afghaanse hoofdstad leunt daarentegen sterk aan bij en ligt in dezelfde lijn als de informatie van het Commissariaat-generaal hieromtrent. Zo ondersteunt zij o.a. de vaststelling dat het geweld dat de Afghaanse hoofdstad teistert hoofdzakelijk gericht van aard is, en gecoördineerde en complexe aanslagen betreft tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld dat Kabul treft, is blijkens de informatie, zowel die van het Commissariaat-generaal als die van verzoekende partij, voornamelijk gericht tegen de Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, de buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid, en konvooien van NATO en de European Police Training Mission (EUPOL). Voornamelijk overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere nationale aanwezigheid worden gevisieerd en vormen het doelwit van talrijke aanslagen. Niettemin zijn, zo blijkt uit de informatie van de commissaris-generaal alsook die door verzoekende partij aangebracht, de nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig in de stad Kabul, en hebben de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie er relatief goed onder controle. Kabul is, zo blijkt uit de aangebrachte informatie, zoals bijna alle andere provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. De impact van de aanslagen is, zo blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal en het tegendeel blijkt niet/nergens uit die door verzoekende partij bijgebracht, niet van die aard dat bewoners gedwongen worden hun woonplaats

te verlaten, doch Kabul blijkt daarentegen een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten. Niettegenstaande veel van de aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke "colleateral damage" onder burgers, is het, zo blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal en verzoekende partij haar informatie werpt hier geen ander licht op maar sluit hier eerder bij aan, duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden, maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Het aantal burgerslachtoffers in de Afghaanse hoofdstad blijft erg laag, gelet op de gerichte aard van het geweld. Ofschoon er zich dus in de Afghaanse hoofdstad met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er, zo blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal en verzoekende partij toont het tegendeel niet met andersluidende informatie aan (nu haar informatie sterk aanleunt bij die van de commissaris-generaal), geen gewag worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Voor burgers in de hoofdstad Kabul is er aldus actueel geen reëel risico om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoekende partij ontkracht, noch weerlegt de informatie en analyse van het Commissariaat-generaal omtrent de veiligheidssituatie in Kabul in de zin van voormelde bepaling van de vreemdelingenwet. De door haar aangebrachte informatie plaats de informatie van het Commissariaat-generaal vervat in het administratief dossier niet in een ander licht, doch ligt in dezelfde lijn, en toont niet aan dat de eruit gedane gevolgtrekkingen niet (langer) juist zijn.

Verzoekende partij brengt derhalve, gelet op hetgeen voorafgaat, geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen gronden ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier augustus tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS